

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

1959 • 50 • 2009

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «БОНДАР ТА ІНШІ ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF BONDAR AND OTHERS v. UKRAINE)**

(Заява № 12380/05)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

19 лютого 2009 року

ОСТАТОЧНЕ

19/05/2009

Це рішення може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Бондар та інші проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

Пеер Лоренцен (Peer Lorenzen), Голова,
Райт Маруст (Rait Maruste),
Карел Юнгвірт (Karel Jungwiert),
Рената Ягер (Renate Jaeger),
Марк Віллігер (Mark Villiger),
Здравка Калайджиєва (Zdravka Kalaydjieva), судді,
Станіслав Шевчук (Stanislav Shevchuk), суддя ad hoc,
та Клаудія Вестердік (Claudia Westerdiek), Секретар секції,
після обговорення за зачиненими дверима 27 січня 2009 року постановляє таке рішення, що було ухвалено у той день:

ПРОЦЕДУРА

1. Справу було розпочато за заявою (№ 12380/05), яку подали проти України до Суду на підставі статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) громадяни України: пан Сергій Олександрович Бондар, пані Ганна Валеріївна Шелехова, пан Віталій Борисович Бойко, пан Микола Іванович Шершак, пані Ніна Геннадіївна Прокудіна, пані Алла Яківна Клименко, пан Богдан В'ячеславович Бурда, пан Андрій Вікторович Лобко, пані Ольга Іванівна Собина та пані Тетяна Михайлівна Моїсеєнко.

2. Уряд України (далі — Уряд) представляв його Уповноважений — пан Ю. Зайцев з Міністерства юстиції.

3. 14 січня 2008 року Суд вирішив повідомити про заяву Уряд. Суд також вирішив одночасно розглядати питання щодо прийнятності та суті заяви (пункт 3 статті 29).

ФАКТИ**I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ**

4. Заявники є працюючими суддями, що проживають у м. Суми.

5. Рішенням від 7 листопада 2003 року Сумський районний суд Сумської області зобов'язав Державне казначейство виплатити пану Бондарю 6486 грн¹, пані Шелеховій 7277 грн², пані Моїсеєнко 7277

¹ Приблизно 1073 євро.

грн³, пану Шершаку 6486 грн⁴, пану Бойку 6486 грн⁵, пані Клименко 4843 грн⁶, пані Прокудиній 7277 грн⁷, пану Бурді 4167 грн⁸, пану Лобку 3393 грн⁹, пані Собиній 3914 грн¹⁰ компенсації за службове обмундирування.

6. 28 січня 2004 року апеляційний суд Сумської області залишив це рішення без змін і воно набрало законної сили.

7. 2 вересня 2006 року рішення було виконано у повному обсязі.

ПРАВО

I. НЕВИКОНАННЯ РІШЕННЯ СУДУ, ПОСТАНОВЛЕНОГО НА КОРИСТЬ ЗАЯВНИКІВ

8. Заявники скаржились за пунктом 1 статті 6 Конвенції та статтею 1 Першого протоколу на тривалість виконання рішення суду від 7 листопада 2003 року. Вищезазначені положення Конвенції у відповідних частинах передбачають таке:

Пункт 1 статті 6 Конвенції

«Кожен має право на ... розгляд його справи упродовж розумного строку ... судом, ..., який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

Стаття 1 Першого протоколу

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів...»

9. Уряд висловив заперечення щодо застосовності пункту 1 статті 6 Конвенції, подібні до тих, які Суд уже відхиляв у низці рішень (див.,

² Приблизно 1204,31 євро.

³ Приблизно 1204,31 євро.

⁴ Приблизно 1073 євро.

⁵ Приблизно 1073 євро.

⁶ Приблизно 801 євро.

⁷ Приблизно 1204,31 євро.

⁸ Приблизно 689 євро.

⁹ Приблизно 561 євро.

¹⁰ Приблизно 647 євро.

наприклад, рішення від 14 лютого 2008 року у справі «Мітін проти України» (Mitin v. Ukraine), заява № 38724/02, пп. 20–24).

10. Уряд заперечив застосовність статті 1 Першого протоколу до Конвенції у цій справі, стверджуючи, що службове обмундирування, про яке йдеться, є власністю держави, а не заявників. Суд зауважує, що справа стосується невиплати державою коштів, присуджених заявникам остаточним рішенням суду. У цьому контексті, Суд повторює, що заборгованість за рішенням суду є майном у розумінні статті 1 Першого протоколу, а тому вона є застосовною у цій справі (див. рішення від 29 червня 2004 року у справі «Войтенко проти України» (Voytenko v. Ukraine), заява № 18966/02, пп. 51–54). З цієї ж причини останнє заперечення Уряду також повинно бути відхилено.

11. Суд зазначає, що рішення від 7 листопада 2003 року залишалося невиконаним протягом двох років та семи місяців, після того, як набрало законної сили 28 січня 2004 року.

12. Суд повторює, що він уже встановлював порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу до Конвенції у значній кількості справ, у яких порушувались питання, подібні до тих, що порушуються у цій заяві (див., наприклад, згадане вище рішення у справі «Войтенко проти України» (Voytenko v. Ukraine), пп. 43 та 55). У поданнях сторін немає нічого, що могло б переконати Суд дійти іншого висновку.

13. Відповідно Суд визнає заяву прийнятною і доходить висновку, що мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу.

II. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

14. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

A. Шкода

15. Суд, розглянувши вимоги заявників щодо справедливої сатисфакції, з якими Уряд не погодився, та здійснюючи оцінку на засадах справедливості, як того вимагає стаття 41 Конвенції, вважає, що Уряд повинен виплатити кожному заявнику по 600 євро відшкодування моральної шкоди.

В. Судові та інші витрати

16. Заявники не подали жодних вимог щодо компенсації судових витрат, тому Суд нічого не присуджує.

С. Пеня

17. Суд вважає за належне призначити пеню виходячи з розміру граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, до якої має бути додано три відсоткових пункти.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* заяву прийнятною.
2. *Постановляє*, що мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.
3. *Постановляє*, що мало місце порушення статті 1 Першого Протоколу.
4. *Постановляє*, що:
 - а) упродовж трьох місяців з дати, коли це рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач повинна сплатити кожному заявнику 600 (шістсот) євро відшкодування моральної шкоди;
 - б) зазначена вище сума має бути конвертована у національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу, разом з будь-яким податком, що нараховується на цю суму;
 - с) зі впливом зазначеного тримісячного строку і до остаточного розрахунку на вищезазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсоткові пункти.
5. *Відхиляє* решту вимог заявників щодо справедливої сатисфакції.

Учинено англійською мовою і повідомлено письмово 19 лютого 2009 року відповідно до пунктів 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

Клаудія ВЕСТЕРДІК
(Claudia Westerdiek)
Секретар

Пеер ЛОРЕНЦЕН
(Peer Lorenzen)
Голова

Пеер ЛОРЕНЦЕН